

kommer mig rigtigt, siger jeg, at jeg, efter at have kritiseret de ærede Medlemmers Forslag, ogsaa prissgiver mig selv og fremkommer med en kort Antydning af, hvorledes jeg har tænkt mig Forholdet ordnet; thi saa vil der jo kunne tages Revanche fra de Herrers Side med Hensyn til mit Forslag, idet jeg paa Forhaand er fuldt ud paa det rene med — det erkender jeg — at heller ikke den af mig ønskede Ordning er fuldt ud tilfredsstillende; jeg mener kun, at den vilde være den mindst utilfredsstillende, saaledes som den syndige Menneskenatur nu en Gang er.

Jeg vilde kunne gaa med til at afskaffe Bordellerne. Det er jo et af Punkterne i det foreliggende Forslag, og jeg tror, at der allerede derved vilde være naaet en Del, skønt det, der naas, vel nok vil være mere af teoretisk end af praktisk Natur; men det forekommer mig dog alt for ydmygende, at Politiet skal kunne benytte Bordelværtinderne som en Slags kommunale Embedsmænd, til hvem de henvende sig, og som de gøre ansvarlige for de indkvarterede Fruentimmers Adfærd. Dette er forkasteligt, og naar det er sagt, at man ogsaa kan købe Guld for dyrt, saa kunne vi vel snart blive enige om, at man kan købe Bordeller for dyrt. Men jeg venter ikke saa overordentlig meget af Bordellernes Afskaffelse; thi fordi vi bestemte, at Bordeller skulle ophøre, blive vi dog ikke fri for saadanne Huse, i hvilke en stor Mængde Kvinder bor, og i visse Henseender vil Forholdet vel endog blive værre endnu, idet det jo vel kan være, at en Bordelværtinde kan holde en vis ydre Orden paa disse Fruentimmer, som i Fremtiden maaske vil gaa tabt. Dette er jeg ikke blind for, men det forekommer mig at være alt for galt i principiel Henseende at skulle have saadanne kommunale Institutioner, som de offentlige Huse ere, og jeg kan derfor godt slutte mig til de ærede Forslagsstilleres Forsøg paa at fjerne denne Skamplet. Dette er ogsaa i fuld Overensstemmelse med det Forslag, vi i 1895 vedtog, som gik ud paa at forhindre tvungent Ophold paa Bordel. Naar man overhovedet kunde afskaffe Bordeller, var det selvfølgelig meget bedre. — I øvrigt tror jeg ikke, man kan komme meget langt bort fra de bestaaende Tilstande. Jeg tror, det er uundgaaeligt paa en eller anden Maade at mærke de Kvinder, som vise sig at drive Utugt som Erhverv. Det vil være nødvendigt ved Dom eller Kendelse at betegne dem som saadanne, maaske efter at man først har givet dem Advarsler. Men naar de have

faaet Mærket paa sig, saa maa de finde sig i, at de i Henseende til Bopæl, Optræden paa Gaderne, saavel som i andre Henseender, ere undergivne Indskrænkninger, som andre Kvinder ikke ere undergivne. Jeg tror ikke, at det kan undgaa, og jeg mener, det vil blive nødvendigt, hvis Forholdene skulle blive nogenlunde taalelige. Jeg holder paa, at der paa ethvert Stadium skal formanes og advares, og at der bør gøres alt muligt for at forhindre Kvinder fra at komme ind paa den Vej; fra privat Side gøres der jo allerede en Del, men fra Statens Side bør der sikkert ogsaa gøres noget for at lette Skørgerne Adgang til at vende tilbage fra den Vej, de have betraadt. Paa det Punkt deler jeg ikke den højtærede Justitsministers Anskuelse, idet han synes at betragte alle disse Kvinder med overdreven Uvilje, og ikke mente, at det var værd at vise dem nogen Humanitet, idet han ser paa dem som absolut foragtelige Individuer. Jeg mener dog, at det er det rigtigste ogsaa at betragte dem som Mennesker, og at behandle dem som Mennesker. Jeg tror ogsaa, man skal afskaffe en Del af de Bestemmelser, som indeholdes i Regulativet; det forekommer mig saaledes meget uheldigt, at det er forbudt kontrolerede Kvinder at forlade Byen, men paa den anden Side vil det af sanitære Grunde vistnok være rigtigt, at de forpligtes til at opgive, hvorhen de begive sig, for at vedkommende Øvrighed kan blive underrettet om, at en saadan Kvinde er ankommen, og holde Øje med hende.

Jeg har nu kun tilbage at takke de ærede Forslagsstillere, fordi de have haft Mod til at begive sig ud paa denne Vej, der jo — derom ere vi jo alle paa det rene — er overmaade tornefuld. Mine Erfaringer gaa i den Retning, at der ikke er store Chancer for dette Forslag. Da jeg sammen med nogle ærede Medlemmer af dette Ting for nogle Aar siden søgte at gennemføre en ganske lille partiel Reform, som i principiel Henseende var angribelig, saa mødte dette Forslag en saa stærk Modstand baade hos Ministeren og i Landstinget, at det kun var med Nød og næppe, at det blev gennemført. De Herrer Forslagsstillere have indladt sig paa et langt større Arbejde, og jeg er bange for, at de ikke faa noget positivt Udbytte af det. Imidlertid er det jo muligt, at det kan gøre nogen Nytte, at der atter en Gang er taget fat paa denne Sag, at man igen har rodet op i Mudderpølen. Jeg tror, at vi maa atter og atter tage fat paa denne